

УПРАВЛІННЯ ОСВІТИ АДМІНІСТРАЦІЇ ЛЕНІНСЬКОГО РАЙОНУ
ХАРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

Харківська загальноосвітня школа
I-III ступенів № 126
Харківської міської ради
Харківської області

РАЙОННИЙ ФЕСТИВАЛЬ
ТРАДИЦІЙНОГО МИСТЕЦТВА СЛОБОЖАНЩИНИ
«ПОКУТЬ»

НАПРЯМ: «НА КРИЛАХ ТВОРЧОСТІ»

«Моя родина — твоя частинка, Україно!»

Богдан Катерина Романівна
учениця 9-А класу
Харківської загальноосвітньої школи
I-III ступенів № 126
Харківської міської ради
Харківської області
Керівник —
Бендега Світлана Петрівна
вчитель української мови та
літератури вищої категорії,
учитель-методист
Харківської загальноосвітньої школи
I-III ступенів № 126
Харківської міської ради
Харківської області

м. Харків
2014 рік

АНКЕТА

1. Богдан Катерина Романівна

2. Мати — Котова Тетяна Олександрівна

поїзний диспетчер, управління Південної залізниці

моб. тел.: 0954732509

3. Батько — Богдан Роман Олександрович

військовий, учасник АТО, командир першої танкової бригади

4. Керівник — Бендега Світлана Петрівна

вчитель української мови та літератури вищої категорії, учитель-методист

моб. тел.: 0505009063

ЗМІСТ

ВСТУП	4
ОСНОВНИЙ РОЗДІЛ МОЯ РОДИНА — ТВОЯ ЧАСТКА, УКРАЇНО!	5
ВИСНОВКИ	8
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ, ІНФОРМАНТІВ	10
ДОДАТКИ	11

Значення родини в житті кожної людини важко переоцінити. Сім'я дає нам підтримку й тепло. Вона допомагає розвивати характер, навчає долати труднощі... Людина, що намагається відділитися від своєї родини, приречена на невдачу.

Кожен любить і цінує свій дім, свою родину. Роль сім'ї для кожного з нас є вирішальною, адже з родинним вогнищем пов'язані всі перші почуття й уявлення людини, коли вона лише починає пізнавати навколишній світ.

Крім того, сім'я — соціальний осередок суспільства. Держава тоді є міцною, коли її громадяни мають міцні родини. Саме тому державна політика країни в галузі сім'ї спрямована на підтримку кожної родини, забезпечення її захисту. Треба, щоб кожна людина знала свої корені, шанувала сімейні традиції та традиції українського народу, невід'ємною частиною якого вона є.

Коли дитина народжується, вона ще не усвідомлює, ким є її батьки й інші родичі, близькі й далекі. Але вже в цей час маленька людина стає новою живою гілочкою великого сімейного дерева, що буде продовжувати та примножувати кращі традиції родини.

Тому, коли дитина підростає, вона починає цікавитися історією свого роду, розпитує своїх батьків про те, ким були її предки, чим займалися, чим жили. Їй цікаво, чи були вони відомими, чи людьми звичайними, зовні непримітними, але, можливо, такими, які своїми моральними, духовними якостями, своєю натхненною працею в ім'я Батьківщини стверджували найвищі цінності народу, збудували його краще життя.

Ще з дитинства я чула від батьків про те, що рід наш давній, його коріння сягає далеких часів. Коли я піросла, захотіла дізнатися більше: звідки моя

сім'я, звідки я, від кого ми походимо? Стала розпитувати про це бабусю, дідуся, маму, тата. Дізнавшись багато цікавого, захотіла створити родинне дерево, щоб побачити, яких людей воно об'єднує.

Коли я працювала над родинним деревом, то звернула увагу, що історія моєї сім'ї дуже цікава.

Я дізналася, що моя тричі прабабуся Мар'яна Степанівна Ковальчук у середині XIX століття працювала управителькою у графа Потоцького. Під володінням Потоцьких на ті часи було близько 1400 сіл по всій тогочасній Україні. Мاستок, де працювала Мар'яна Степанівна, знаходився у селі Озера Полтавської області (Додаток А).

У 1902 році в неї народилася дочка, Пелагія Іларіонівна Ковальчук. Виявилось, що в нас і досі залишилось свідоцтво про закінчення нею одинадцятирічної церковнослов'янської школи в селі Озера (Додаток Б). У ньому також зазначено, що Пелагія була донькою козака кишинівської волості. Дата видачі цього свідоцтва — 1917 рік. Більшу частину свого життя вона присвятила дітям — Пелагія Іларіонівна була вчителькою молодших класів. Родичі розповідають, що вона дуже любила свою роботу, своє серце дарувала звичайним сільським дітям, навчаючи їх історії рідного українського народу, виховуючи в них кращі людські якості.

Її чоловік, Шенгур Семен, був бригадиром і працював у колгоспі села Озера Полтавської області. Його цінували на роботі, поважали односельці за працовитість, чесність, відвертість. Це була людина, яка над усе любила й цінувала свою родину й Батьківщину.

Саме тому, коли 1941 року війна прийшла на рідну землю, Семен Олексійович пішов добровольцем на фронт і вірно захищав свою країну під час Великої Вітчизняної війни. Він мав багато нагород і відзнак (Додаток В). Серед них є ордени та медалі за звільнення Варшави, за взяття Берліна, за бойові заслуги, за

трудова відзнака, за оборону Сталінграду, за перемогу у Великій Вітчизняній війні, орден червоної гвардії. Також мій дідусь розповідав мені, що сам Сталін надіслав дідові Семену письмову вдячність за його службу.

Серед сімейних реліквій, що дбайливо зберігаються у родинному архіві, ми знайшли декілька фотокарток. На одній з них дід Семен уже в похилому віці (Додаток Г). На світлині ми бачимо людину, яка пройшла багато життєвих доріг, пережила складні випробування, але не скорилася труднощам, гідно витримала їх, захищаючи свою родину, країну від ворогів та допомагла здобути велику Перемогу у Великій Вітчизняній війні.

Дуже багато інших моїх родичів пройшли через жахіття Великої Вітчизняної війни, хтось з них загинув, хтось зник безвісти. Імена двох родичів за маминою лінією, мого прапрадідуся Земляного Андрія Іллїча та його двоюрідного брата Земляного Григорія Дмитровича, навіть викарбуване на камені братської могили в селі Озера (Додаток Д), що розташоване за сім кілометрів від лівого берега Дніпродзержинського водосховища. Земляний Андрій Іллїч вважається безвісти зниклим, але в нього залишився син, Земляний Павло Андрійович, який 19 вересня 1948 року одружився з дочкою Пелагії та Семена Шенгурів, Валентиною Семенівною. Вони познайомилися вже тоді, коли навчалися в Дніпропетровському технікумі (Додаток Е). По закінченню навчання удвох стали працівниками Південної залізниці в Харкові на станції Харків-Сортувальний. У 1963 році мій прадід отримав повну вищу освіту в місті Харкові (Додаток Є).

Мій прадідусь, Павло Андрійович Земляний, також має нагороди: знак пошани, відмінний двіженець, ветеран праці (Додаток Ж). У свій час він реконструював станцію Кременчуг.

До речі, саме з цього моменту починається наша, так би мовити, сімейна традиція — їх діти і онуки працюватимуть на Південній залізниці. У нашій

родині навіть день залізничників, який припадає на 4 листопада, відмічають як сімейне свято. Саме у цей день поїхав перший потяг у 1869 (Додаток 3), що було надзвичайно важливою подією в історії України.

Моя мама, Котова Тетяна Олександрівна, та її батьки, звичайно, працюють на залізниці, продовжуючи сімейні традиції. Їхня праця важлива і шанована в суспільстві. А батько, Богдан Роман Олександрович, як і дідусь Семен, є військовим і захищає Україну. На даний момент він командир першої танкової бригади у зоні АТО.

Я навчаюся в 9 класі й уже зараз замислююся над питанням вибору майбутньої професії. Мене виховували, зважаючи на наші сімейні традиції, тож я схильюся до думки про те, що теж буду продовжувати сімейну традицію, а тому по закінченні школи та вищого навчального закладу хочу теж працювати на південній залізниці для процвітання рідної країни.

Таким чином, можу сказати, що сім'я — це дуже важлива частина життя кожної людини й країни в цілому. Від минулого завжди залежить майбутнє. Тож не можна нехтувати історією свого роду, треба вивчати сімейні звичаї та традиції, шанувати та дбайливо зберігати їх, передаючи найкращий родинний досвід своїм дітям, онукам, правнукам, бо чим міцнішими будуть родини, тим могутнішою буде наша Україна.

ВИСНОВКИ

Таким чином, у роботі:

- визначено значення родини в житті людини

Значення родини в житті кожної людини важко переоцінити. Сім'я дає нам підтримку й тепло. Вона допомагає розвивати характер, навчає долати труднощі... Людина, що намагається відділитися від своєї родини, приречена на невдачу.

- визначено роль родини в державі

Держава тоді є міцною, коли її громадяни мають міцні родини. Саме тому державна політика країни в галузі сім'ї спрямована на підтримку кожної родини, забезпечення її захисту.

- окреслено природне бажання людини знати своє коріння

Коли дитина підростає, вона починає цікавитися історією свого роду, розпитує своїх батьків про те, ким були її предки, чим займалися, чим жили. Їй цікаво, чи були вони відомими, чи людьми звичайними, зовні непримітними, але, можливо, такими, які своїми моральними, духовними якостями, своєю натхненною працею в ім'я Батьківщини стверджували найвищі цінності народу, будували його краще життя.

- розкрито минуле родинної династії Ковальчук — Шенгур — Земляних — Богдан, її місце і роль в історії нашої країни

Моя тричі прабабуся Мар'яна Степанівна Ковальчук у середині XIX століття працювала управителькою у графа Потоцького. Пелагія Іларіонівна була вчителькою молодших класів. Її чоловік, Шенгур Семен, був бригадиром і пішов добровольцем на фронт. Земляний Павло Андрійович 19 вересня 1948 року одружився з Валентиною Семенівною. Вони познайомилися вже тоді, коли навчалися в Дніпропетровському технікумі. По закінченню навчання удвох стали працівниками Південної залізниці в Харкові. Моя мама та її батьки, звичайно, працюють на залізниці. А батько, Богдан Роман Олександрович, як і дідусь Семен, є військовим і захищає Україну. На даний момент він командир першої танкової бригади у зоні АТО.

- показано сімейні традиції династії Ковальчук — Шенгур — Земляних — Богдан

По закінченню навчання у технікумі Земляний Павло Андрійович і Валентина Семенівна стали працівниками Південної залізниці. До речі, саме з цього моменту починається наша, так би мовити, сімейна традиція — їх діти і онуки працюватимуть на Південній залізниці. У нашій родині навіть день залізничників, який припадає на 4 листопада, відмічають як сімейне свято.

- окреслені особливості родинного виховання, що обумовлюють вибір професії членів родини

Мене виховували, зважаючи на наші сімейні традиції, тож я схильюся до думки про те, що теж буду продовжувати сімейну традицію, а тому по закінченні школи та вищого навчального закладу хочу теж працювати на південній залізниці для процвітання рідної країни.

- відзначено важливість вивчення та шанування сімейних звичаїв і традицій з метою зміцнення держави

Треба вивчати сімейні звичаї та традиції, шанувати та дбайливо зберігати їх, передаючи найкращий родинний досвід своїм дітям, онукам, правнукам, бо чим міцнішими будуть родини, тим могутнішою буде наша Україна.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ ТА ЛІТЕРАТУРИ

1. Афанас'єва Т.М. — Сім'я, 2-ге видання, 1988.
2. Кравченко А. И. Глава 16: Сім'я і брак //Соціологія, 2010.
3. Дитино-батьківські відносини в сім'ї.
<<http://mumskids.ru/article/articleid/7/detsko-roditelskie-otnosheniya-v-seme-tipy>>

ІНФОРМАНТИ

1. Котова Тетяна Олександрівна
поїзний диспетчер, управління Південної залізниці
3. Богдан Роман Олександрович
військовий, учасник АТО, командир першої танкової бригади
4. Земляний Олександр Павлович
головний метролог, управління Південної залізниці
5. Земляна Тамара Сергіївна
електромеханік, управління Південної залізниці